

Arrest

nr. 83 454 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt bevonden.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 29 oktober 2010 een aanvraag tot machtiging van verblijf op medische gronden, gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in.

Op 5 maart 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 05.03.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan. Verzoekster stelt dat de betwiste beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de wet van 29 juli 1991 en verwijst verder naar rechtspraak van het Hof van Cassatie en het Arbeidshof omtrent de motiveringsplicht én naar artikel 149 van de Grondwet. Zij stelt niet akkoord te kunnen gaan met de voormelde motivering in de bestreden beslissing, om de volgende redenen:

“Verzoekende partij maakte volgende documenten over met betrekking tot haar gezondheidsproblemen:

- 1. Medisch attest dd. 20/09/2010*
- 2. Uitgebreid medisch attest dd. 20/09/2010*
- 3. Medisch attest dd. 11/07/2011*
- 4. Medisch attest dd 22/06/2011*
- 5. Medisch attest dd 18/04/2011*

De motivering van de bestreden beslissing is onjuist, waar zij vermeldt dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, daar het tegendeel wel degelijk blijkt uit de medische attesten die werden toegevoegd aan de aanvraag.

Uit deze attesten blijkt duidelijk de ernst van de ziekte van verzoekster. De arts stelt dat er geen adequate therapie beschikbaar is in het land van herkomst en bevestigt dat verzoekster niet kan reizen. Uit de medische attesten blijkt duidelijk dat verzoekster hartproblemen heeft, dat de regelmatige opvolging door een arts of specialist noodzakelijk is; dat de nabijheid van een ziekenhuis belangrijk is; dat er geen alternatieven bestaan voor de behandeling; dat de aanwezigheid en de zorg van de familieleden en/of derden noodzakelijk is en dat de patiënt niet kan reizen naar het land van herkomst.

Bijgevolg werd de DVZ voldoende ingelicht over het ziektebeeld van verzoekster er kan zij niet besluiten dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, daar het tegendeel wel degelijk blijkt uit de medische attesten die werden toegevoegd aan de aanvraag.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli

1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt. In zoverre verzoekster zich overigens zou beroepen op artikel 149 van de Grondwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de aangehaalde bepaling niet toepasselijk is op administratieve beslissingen, doch op jurisdictionele beslissingen, zodat dit onderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt evenwel dat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is gesteund op het advies van de arts-adviseur van 5 maart 2012. In dit advies wordt gesteld :

“Artikel 9ter §3 — 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.10.2010.

Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De aangehaalde symptomatologie wijst geenszins op een levensbedreigende aandoening.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De summiere uiteenzetting die verzoekster geeft, kan hoogstens blij geven van het feit dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, doch toont op geen enkele wijze een kennelijk onredelijk handelen of een beoordeling in strijd met de stukken van het dossier aan. Het volstaat immers niet dat zij verwijst naar de door haar neergelegde medische attesten en stelt dat daaruit het tegendeel blijkt dan datgene wat in de bestreden beslissing werd gesteld. Een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter, § 3,° van de vreemdelingenwet zal immers veelal, zo niet steeds, zijn gebaseerd op het oordeel van een ambtenaar-geneesheer die datgene wat de aanvrager tracht aan te tonen in zijn aanvraag en de daarbij gevoegde stukken op een andere manier inhoudelijk beoordeelt (naar analogie : RvS 31 mei 2011, nr. 213.594). Het louter oneens zijn met de bestreden beslissing op zich, zonder dat dit standpunt wordt ondersteund met concrete gegevens, kan niet leiden tot het aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht. Een verwijzing naar de hartproblemen van verzoekster volstaat niet om te weerleggen dat de aangehaalde symptomatologie geenszins wijst op een levensbedreigende aandoening.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS